

беше миръ между Болгаромъ, Грекомъ и Туркомъ. По преставленіи обаче Александровомъ разруши-се тоя миръ, и востана Іоаннь Шишманъ на Грецъ те, и зема огъ нихъ Сарайсъ, Бургасъ, Чорла, Кърккисія, Малый Самоковъ, и други, и наложи на Грецъ те дань. И за това они сосъ големо моленіе позваха Мурата, да дойде въ Болгарія: кой то и дойде сосъ велика войска, и раздѣли се на две. И отиде половина та на Влахія, гдѣ то владѣше Димитрій Загорскій сущій изъ Видинь, а половина та остана да се бие сосъ Болгаре те. Но и оная войска, коя то отиде во Влахія, погина, защо едни быдоха убити отъ Власы те, а други се издавиха въ Дунавъ, като бѣгаха: и оная, коя то остана върху Болгаре те не се избави, защото тога Іоаннь Шишманъ и двама та негови братія: Георгій Деспоть и Асень совокупившеся, поразиха ги, и убиха до 23000 души Турцы. Асень обаче погина въ това страшно сраженіе.

И така Болгаре те и Власи те избавихасе отъ това попраніе Турско. Султанъ Мурать обаче зачна великъ гнѣвъ и злоба на Болгаре те. Тѣмже по времени пакъ собра войска многу върху Болгарія. И поощряваше го на това Маннуиль царь Греческій, като гледаше вражда, и несогласіе между Болгаре те. Понеже въ тыя времена Георгій Страшимиръ и братъ неговъ Іоаннь Шишманъ имаха голема распря помежду си, защо Страшимиръ искаше да царува въ Терновъ постарь сущій, а Шишманъ не го оставяше, и му думаше: мене баща ни остави на свое мѣсто, а тебе постави надъ Видинь, и тамо владѣй.